

Arrest

nr. 230 431 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, op 19 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die de Braziliaanse nationaliteit bezit, komt in november 2017 het Schengengrondgebied binnen via de luchthaven van Madrid en reist vervolgens naar België.

Op 18 januari 2019 bevalt de verzoekster te Roeselare van een zoon, L. O. C. P.

Op 18 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister om de verzoekster en haar minderjarige zoon een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 21 juni 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: C. P., R. en C. P. L. O. (°18/01/2019) geboortedatum: (...) 1996

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 16/11/2017. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat het pasgeboren kind hier bij de partner van de moeder verblijft, geeft het kind niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van het pasgeboren kind om bij de moeder te blijven aangezien het kind ook het statuut van deze ouder volgt.

Er werd ook nog geen erkenningsaanvraag voor het pasgeboren kind ingediend.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“3.1. EERSTE EN ENIGSTE MIDDEL:

“Samenvatting middel:

De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de specifieke gezinssituatie van de verzoekende partijen. Noch wordt in de bestreden beslissing het belang van het kind beoordeeld. De bestreden beslissing voorziet dan wel een summiere beoordeling, maar de concrete omstandigheden, eigen aan deze zaak, worden door de verwerende partij genegeerd. Het is nochtans de plicht van de verwerende partij om de impact na te gaan van een gedwongen scheiding tussen het kind en z'n vader (ook al werd de erkenningsprocedure nog niet opgestart). In hoofde van de verzoekende partijen, maar ook in hoofde van de heer M. betekent deze beslissing een érnstige inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. Daarnaast worden ook bovengaande wetsartikelen geschonden.

3.1.1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 18 juni 2019 (kennisgeving 21 juni 2019) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Niettegenstaande de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in bepaalde gevallen, mag er geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het E.V.R.M. (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het E.V.R.M. primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen.

Daarnaast stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij een verwijderingsmaatregel ten allen tijde dient rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins – en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop

naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekende partij's kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet." (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296).

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer) en refereert naar artikel 8 E.V.R.M. (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368/IX).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé - , zijn familie – en gezinsleven.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt daarnaast dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

3.1.2.

De verzoekende partijen wijzen erop dat er in casu duidelijk sprake is van een privé- , gezins- en familieleven in hoofde van de verzoekende partijen en de heer M..

Zoals aangehaald in het feitenrelaas vormen de verzoekende partijen een hecht gezin met hun vader / partner, de heer M.. Teneinde hun gezinsleven te illustreren verwijzen de verzoekende partijen naar een aantal foto's die veelzeggend zijn (stuk 3). De eerste verzoekende partij geeft ook nog mee dat zij een uitstekende band heeft met de kinderen van de heer M. uit een vorige relatie, hetgeen immers eveneens af te leiden valt uit de afbeeldingen.

De onvoorwaardelijke liefde tussen de eerste verzoekende partij en de heer M. blijkt ook uit de tatoeage die de eerste verzoekende partij bij haar heeft laten zetten (stuk 4).

De bestreden beslissing oordeelt dat er weliswaar toepassing kan gemaakt van artikel 8 E.V.R.M., maar dat het desbetreffende wetsartikel niet wordt geschonden nu een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins – of privéleven.

Deze afweging, hetwelk uiterst summier is gebeurd, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 E.V.R.M., artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 7 en 24 Handvest van de Grondrechten van de EU.

Conform de rechtspraak van het E.H.R.M, heeft elke Staat het recht om, met respect voor verdragsverplichtingen, de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen zelf te regelen. Het E.V.R.M verleent het recht niet aan vreemdelingen om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven, en Staten hebben de bevoegdheid om een vreemdeling uit te wijzen die strafrechtelijk veroordeeld wordt met het oog op de handhaving van de openbare orde. Niettemin moet elke uitwijzingsbeslissing voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 E.V.R.M: wettigheid, noodzakelijkheid in een democratische samenleving en proportioneel ten opzichte van het beoogde legitieme doel:

"The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuit of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued." (E.H.R.M 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62)

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds de algemene belangen anderzijds.

Het EHRM oordeelde dat er moet onderzocht worden of er een verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op

eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit dient verder te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De bestreden beslissing zou dus het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Bijgevolg is het de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen naar de rechtstreekse gevolgen van deze verwijdering en dit op basis van alle elementen waarvan verwacht kan worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).

De gebruikte motivering gaat voorbij aan gevestigde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekende partijen. De materiële motiveringsplicht, in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.

Het argument, dat het slechts zou gaan om een tijdelijke verwijdering, en de verzoekende partijen de kans zullen krijgen om een legale manier terug te keren naar België, slaat nergens op. Er is immers geen enkele zekerheid over de duur van de verwijdering. Bijgevolg weten de verzoekende partijen niet hoe lang zij van hun partner / vader gescheiden zullen zijn.

Het recht op gezins – en privéleven van zowel de verzoekende partijen, als de heer M., wordt door de bestreden beslissing aangetast. De feitelijke overwegingen, waarmee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, zijn allerm minst afdoende.

3.1.3.

Eveneens vormt het hoger belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging onder artikel 8 van het E.V.R.M. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen².

Ook het Kinderrechtenverdrag stelt in haar artikel 7 dat het in het belang van ieder kind is beide ouders te kennen. Ieder kind heeft ook recht op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest).

Onder verwijzing van het internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het E.H.R.M. in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van kind twee aspecten omvat, met het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (E.H.R.M. 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135 – 136).

De verwerende partij vermeldt het hoger belang van een kind in de bestreden beslissing, maar maakt zelf de beoordeling dat L., als pasgeboren baby, beter bij zijn moeder zou blijven gezien de tweede verzoekende partij, op dit moment, het statuut van zijn ouder volgt. Dergelijke motivering is uiteraard absurd, én het is voor de verzoekende partijen niet duidelijk hoe het belang van het kind er kan in bestaan dat L. moet worden gescheiden van zijn vader?

Het feit dat er op heden NOG geen erkenningsprocedure voor L. werd opgestart, doet aan bovengaande geen afbreuk. Zoals uit het feitenrelaas blijkt werden ondertussen al alle stappen ondernomen zodat L., volgens de Britse wetgeving, aanzien wordt als zoon van de heer M.. Op basis van het vaststellen van de afstammingsband kan aan L. een Brits paspoort worden afgeleverd, zodat hij Brits staatsburger wordt. Gezien de heer M. over voldoende bestaansmiddelen beschikt, is het geen probleem om L., als

EU – burger, in het Belgisch vreemdelingenregister in te schrijven. Eénmaal dit is in orde is, kan de eerste verzoekende partij, vanuit België, een aanvraag gezinshereniging indienen.

De erkenningsprocedure naar Belgisch recht is inderdaad nog niet opgestart, maar zoals gezegd, de verzoekende partijen zijn hier volop mee bezig. De Belgische wetgeving laat trouwens niet dat ouders in enkele stappen hun kind kunnen erkennen, hetgeen betreurenswaardig is. Er zijn allerhande administratieve redenen die de procedure van een erkenning vertragen en / of zelfs onmogelijk maken. Naast het verzamelen van een hoeveelheid aan documenten, die bovendien gelegaliseerd én vertaald moeten zijn, is er de procedure betreffende een mogelijke schijnerkenning. Jammer genoeg is het standaard in West – Vlaanderen dat als één van de ouders niet over een verblijfsvergunning beschikt, het dossier voor advies wordt doorgestuurd naar het Openbaar Ministerie. De eerste verzoekende partij en de heer M. hebben er alle vertrouwen in, dat éénmaal L. over een Brits paspoort beschikt, ook de afstammingsprocedure naar Belgisch recht positief kan worden afgerond.

Maar los van het feit dat de heer M. officieel als vader wordt vermeld op de Belgische geboorteakte, diende de verwerende partij uiteraard ook rekening te houden met het “bezit van staat” die de heer M. ten opzichte van zijn zoon heeft. Het begrip “bezit van staat” wijst immers op een geheel van feiten die erop duiden dat men zich steeds als ouder heeft gedragen, en dat ook de buitenwereld de betreffende persoon steeds als ouder heeft beschouwd. De heer M. is een uitstekende vader voor L., hetgeen vb. blijkt uit de voorgelegde foto's (stuk 3). De verzoekende partijen en de heer M. wonen samen in Roeselare, én L., kan er opgroeien in een liefdevolle omgeving.

In deze context is het in het hoger belang van L. primordiaal, én dient de verwerende partij de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen. Men kan toch geen kind uitwijzen, die nota bene slechts zes maanden is, waarvan men weet dat de biologische vader in België over een legaal verblijfsrecht bezit?

Het scheiden van een kind van dergelijke jonge leeftijd van zijn vader kan in geen enkel geval in overeenstemming zijn met zijn belangen. Voor de emotionele nabijheid tussen vader en kind, en het gevoel van bescherming die hier mee gepaard gaat, is het van groot belang dat L. samen met de heer M. (en uiteraard ook de eerste verzoekende partij) verder kan opgroeien. Ook objectieve informatie toont aan dat een scheiding tussen ouders en kind, omwille van de lange afstand, een negatieve invloed heeft op de verdere ontwikkeling van het kind, hetgeen uiteraard onaanvaardbaar is:

“Though human relationships are more complex than those of rodents, the research suggests that withdrawing maternal support early in a child's life can have a number of physiological and behavioral consequences that may contribute to a complex, changing pattern of vulnerability over the life span, Hofer says. “Variations in qualities of mother–infant relationships among humans thus appear to have deep biological roots in the form of their capacity to shape children's psychological and biological responses to their environment — effects that extend into adulthood,” he writes.” (stuk 5, Association for Psychological Science, How Mother-Child Separation Causes Neurobiological Vulnerability Into Adulthood, 20 juni 2018, te consulteren via: <https://www.psychologicalscience.org/publications/observer/obsonline/how-motherchild-separation-causes-neurobiological-vulnerability-into-adulthood.html>, verzoekende partijen zetten vet)

“Our findings suggest an association between the experience of an early separation and later child aggression and negativity. This is consistent with previous research that has identified socioemotional consequences associated with a disrupted attachment (Adam & Chase-Lansdale, 2002; Lawrence et al., 2006). Similarly, it has been shown that anger is a common response in the Strange Situation assessment of infant-parent attachment (Shiller, Izard, & Hembree, 1986). If early separation is associated with anger, it is not surprising that children would demonstrate elevated aggressive behaviors as a result.” (stuk 6, Kimberly Howard, Anne Martin, Lisa J. Berlin & Jeanne Brooks-Gunn, Early Mother-Child Separation, Parenting, and Child Well-Being in Early Head Start Families, 13 januari 2011, te consulteren via: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3115616/>, verzoekende partijen zetten vet)

“On top of that, mothers don't even have to hug their children to effectively reduce their stress responses—a mom's presence might be enough to do the trick. The part of the brain that is most active when we are afraid—the amygdala—isn't as active in children when their mothers are present as when they are absent (Gee et al., 2014). Further, there is evidence that the amygdala is activated more quickly and more easily in children who are in foster care—children who don't have a mother in close

proximity—than children who are not (Gee et al., 2013). This research suggests that a mother's presence can affect a child's brain, protecting it from the negative effects of fear or stress. The gist here is that taking children away from their parents could not only cause potentially serious forms of stress, but it also takes away children's primary method of coping with that stress—the presence and comfort of their mothers and fathers.” (stuk 7, Psychology Today, The effects of Separating Children from Their Parents, 5 juli 2018, te consulteren via: <https://www.psychologytoday.com/intl/blog/the-baby-scientist/201807/the-effectsseparating-children-their-parents>, verzoekende partijen zetten vet)

3.1.4.

Samenvattend kan men stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) disproportioneel is aan het beoogde doel. Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet of de verwerende partij op een zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De bestreden beslissing is volledig buiten proportie. Er wordt geen rekening gehouden met het familieleven van de verzoekende partijen en het belang van het in casu aanwezig minderjarig kind. Niet alleen wordt het proportionaliteitsbeginsel, maar het redelijkheids – en billijkheidsbeginsel geschonden.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op de helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekster nalaat om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de vreemdelingenwet zou schenden. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

3.2. De thans bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De verzoekster betwist geenszins de vaststelling dat haar regelmatig verblijf in België reeds verstreken is nu haar laatste inreisstempel dateert van 16 november 2017. De verzoekster geeft wel aan dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen indien hogere rechtsnormen zich daartegen verzetten. De verzoekster brengt vervolgens een argumentatie naar voor waarmee zij wil aantonen dat het bevel in strijd is met artikel 8 van het EVRM en met de artikelen 7 en 24 van het Handvest. In dit kader wordt eveneens verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de in de aanhef van het middel opgesomde beginselen van behoorlijk bestuur. De aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan dan ook slechts worden beoordeeld in samenhang met de andere aangevoerde schendingen.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel (waarin een billijk optreden van de overheid vervat zit) en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens *“meer voordelige bepalingen”* uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging wordt gemaakt.

3.4. *In casu* beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, meer bepaald beroept zij zich op een gezinsleven met haar Britse partner en op het hoger belang van haar jonge minderjarige zoon L.O.C.P.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat het pasgeboren kind hier bij de partner van de moeder verblijft, geeft het kind niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van het pasgeboren kind om bij de moeder te blijven aangezien het kind ook het statuut van deze ouder volgt.

Er werd ook nog geen erkenningsaanvraag voor het pasgeboren kind ingediend.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Hieruit blijkt dan ook dat de gemachtigde verzoeksters gezinssituatie en het belang van haar zoontje in rekening heeft genomen. Zoals hoger reeds aangegeven, betwist de verzoekster niet dat haar regelmatig verblijf in België is verstreken, doch zij acht het in haar geval disproportioneel en inhumain om haar en haar zoontje het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoekster betoogt dat de belangenafweging niet op een zorgvuldige wijze werd doorgevoerd.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, dient aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan de door artikel 8, eerste lid, van het EVRM geboden bescherming, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*).

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar feitelijke partner, die de Britse nationaliteit heeft, en met haar jonge minderjarige zoon die in januari 2019 werd geboren in Roeselare, België.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgehouden partnerrelatie. Er moet dan ook worden aangenomen dat het bestaan van een beschermenswaardige relatie tussen de verzoekster en haar partner op zich niet wordt betwist. Er wordt in de bestreden akte ook overgegaan tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Wat verzoeksters zontje betreft, merkt de gemachtigde wel op dat er nog geen erkenningsaanvraag werd ingediend voor het pasgeboren kind. De gemachtigde geeft voorts aan dat het feit dat het pasgeboren kind bij de partner van de moeder verblijft, aan dit kind nog niet automatisch een recht op verblijf geeft. Hieruit blijkt dat de gemachtigde, gelet op de samenwoning tussen verzoeksters partner en het kind, niet concreet uitsluit dat er inderdaad affectieve banden bestaan tussen deze partner en het kind en dit ondanks het feit dat diens biologisch en juridisch vaderschap niet vast staat. De foto's die de verzoekster bijbrengt en waarmee zij een gezinsleven tussen haar en haar partner en tussen haar partner en haar zontje wil aantonen, kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing nu de gemachtigde de gezinsbanden tussen de betrokkenen in de bestreden akte niet concreet heeft betwist en nu hij ter zake ook de betrokken belangen heeft afgewogen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu bevindt de verzoekster zich in de situatie van een vreemdeling die zich reeds langere tijd in onregelmatig verblijf in België bevindt. De verzoekster voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van de kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals reeds werd gesteld, kan op lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België en het hoger belang van het kind in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij het tegendeel voorhoudt. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat het bestreden bevel niet inhoudt dat de verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekster op een later tijdstip legaal naar België kan terugkeren en de gemachtigde stelt zich op het standpunt dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot verzoeksters zoontje, geeft de gemachtigde aan dat het in het belang van dit kind is om bij zijn moeder te blijven aangezien hij haar statuut volgt.

Dat het kind niet van zijn moeder wordt gescheiden, wordt door de verzoekster niet betwist. Bijgevolg zijn de bijgevoegde stukken 5 en 6, die handelen over de scheiding tussen moeder en kind, niet relevant. De Raad merkt bovendien op dat de verzoekster reeds maandenlang geen rechtmatig verblijf meer had in België toen haar zoontje werd geboren in Roeselare. De verzoekster, haar Britse partner en haar zoontje hebben het gezinsleven dus ontwikkeld in een periode waarin zij zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de moeder en het kind ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster betwist in haar enig middel op zich niet dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat en dat zij de kans heeft om later op legale wijze terug te keren naar België, doch zij betoogt dat er geen enkele zekerheid is over de duur van de verwijdering. De Raad merkt echter op dat die zekerheid er wel degelijk is. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is de verzoekster immers een vreemdeling die is vrijgesteld van de visumplicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekster over een paspoort beschikt dat geldig is tot 2027 en dat er geen inreisverbod werd opgelegd. De verzoekster kan dan ook, zoals voorzien in de Schengenuitvoeringsovereenkomst, na 180 dagen opnieuw het Belgische grondgebied op regelmatige wijze binnenkomen waar zij dan 90 dagen legaal kan verblijven. De verzoekster kan ook enkele dagen of weken vroeger terugkomen, maar dan zal zij ook datzelfde aantal dagen of weken minder van een regelmatig verblijf in België kunnen genieten. In elk geval moet de verzoekster ervoor zorgen dat zij, zoals wordt gesteld in de bestreden akte, op een periode van 180 dagen slechts maximum 90 dagen op het Schengengrondgebied verblijft. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk of disproportioneel dat de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters partner de Britse nationaliteit heeft. Het Verenigd Koninkrijk is geen lidstaat die het Schengenacquis ten volle toepast. Bijgevolg kunnen de verzoekster en haar zoontje ook gevolg geven aan het thans bestreden bevel door naar het Verenigd Koninkrijk te gaan alwaar hun partner/vader, als Brits onderdaan, steeds vrijelijk kan in- en uitreizen. De verzoekster geeft aan dat haar partner de nodige stappen aan het zetten is om haar zoontje te erkennen zodat hun zoontje de Britse nationaliteit zal hebben. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent stelt, wordt hieromtrent echter geen enkel begin van bewijs naar voor gebracht. Ter terechtzitting beperkt de advocaat van de verzoekster zich overigens wederom tot de loutere bewering dat de verzoekster en haar partner stappen ondernomen hebben om de erkenning door de vader van het kind in orde te brengen. De advocaat van de verzoekster geeft echter tevens aan dat deze erkenning nog steeds niet werd afgerond door de bevoegde diensten. In elk geval dient hieromtrent te worden opgemerkt dat het bestreden bevel om het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten, de verzoekster en haar partner geenszins verhindert om in het Verenigd Koninkrijk dan wel in Brazilië het nodige te doen voor de erkenning en de nationaliteit van het zoontje L.O.C.P. In de mate dat de verzoekster de erkenningsprocedure naar Belgisch recht aanhaalt, merkt de Raad op dat ook hieromtrent enkel vage beweringen en intenties voorliggen en dat er geen enkel begin van bewijs is dat de erkenningsaanvraag in België effectief werd ingediend. Integendeel, de verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat de erkenningsprocedure nog niet werd opgestart en ter terechtzitting worden hieromtrent geen andere elementen naar voor gebracht. De loutere beweringen, intenties, en toekomsthypotheses die de verzoekster in haar enig middel naar voor brengt, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de redelijke vaststelling dat de verzoekster en haar zoontje slechts tijdelijk van hun partner/vader worden gescheiden en dat zij zonder probleem na enkele maanden legaal naar België kunnen terugkeren alwaar zij dan desgevallend de erkenningsaanvraag ook effectief zouden kunnen indienen.

De verzoekster toont niet aan dat zij vanuit haar herkomstland of vanuit een ander land (bv. het Verenigd Koninkrijk) niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat zij, haar partner en hun zoontje via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat de partner hen, in afwachting van de mogelijkheid die de verzoekster heeft om na enkele maanden opnieuw legaal naar België te komen, niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of in het Verenigd Koninkrijk. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners of het hoger belang van het kind wordt miskend. Het citaat uit het stuk 7 doet hieraan geen afbreuk, te meer daar deze informatie handelt over de scheiding tussen kinderen en hun beide ouders, *quod non in casu*.

Waar de verzoekster suggereert dat het absurd zou zijn om te oordelen dat haar zoontje momenteel best met haar meegaat en waar zij zich dan afvraagt hoe het belang van haar zoontje zou zijn gediend met een scheiding van zijn vader, herhaalt de Raad in de eerste plaats dat de bestreden beslissing geenszins een definitieve scheiding met de voorgehouden vader tot gevolg heeft. Gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind en gelet op het feit dat het buiten betwisting staat dat noch de biologische, noch de juridische afstamming tussen de heer M. en verzoeksters zoontje L. is bewezen, meent de Raad dat het standpunt van de gemachtigde geheel redelijk is. De verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat het in deze omstandigheden voor haar zoontje beter zou om alleen achter te blijven bij de heer M. Bovendien heeft de verzoekster verklaard dat zij ook een goede band heeft met de andere kinderen van haar partner, hetgeen uit de bijgevoegde foto's zou moeten blijken. De verzoekster stelt tevens dat zij in Roeselare samenwoont met de heer M. en hun zoontje, doch zij heeft op geen enkele wijze aangegeven dat ook de andere kinderen van de heer M. in Roeselare verblijven. Dat de andere kinderen van de heer M. niet in België verblijven, blijkt mede uit het gegeven dat de bijgevoegde foto's, waarop deze kinderen te zien zijn, duidelijk in het Verenigd Koninkrijk zijn getrokken (bv. enkel Britse nummerplaten, Britse huizen, Brits menu,...). Verzoeksters partner is momenteel in het bezit van een E-kaart en hij heeft als EU-werknemer een primair verblijfsrecht in België, zodat hij momenteel niet samen met zijn andere kinderen verblijft. Er valt niet in te zien waarom het belang van deze andere kinderen minder zwaar zou doorwegen dan het belang van L., die bovendien nog steeds niet erkend werd door verzoeksters partner.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde dat de tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor de verzoekster en haar zoontje geen disproportionele gevolgen zal hebben, zich geheel binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar minderjarige zoon enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoekster geen concrete elementen naar voor gebracht die het tegendeel kunnen aantonen.

Het blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeksters zoontje en de beweerdde vader voor langere tijd geen nauwe contacten meer zouden kunnen onderhouden. Aangezien het bevel werd getroffen ten aanzien van de verzoekster en haar minderjarige zoon, is een scheiding tussen beiden geenszins aan de orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 24 van het Handvest of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Aangezien geen schending van een hogere verdragsrechtelijke norm is aangetoond, kan evenmin een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde minister beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheids- en billijkheidsbeginsel, of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE